

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku w zakresie, w którym oddała żądania Melco przed Sądem
- Stwierdzenie nieważności artykułów decyzji, które nie zostały unieważnione w wyroku w zakresie dotyczącym Melco i TMT&D odnośnie do okresu, w którym Melco odpowiada solidarnie z Toshiba za działalność TMT&D,
- W każdym razie orzeczenie, że Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty Melco poniesione w związku z niniejszym postępowaniem i postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się poważnych błędów co do prawa przy ocenie dowodów w zakresie dotyczącym istnienia zarzucanego „wspólnego uzgodnienia”:

- Sąd wypaczył informacje odnoszące się do istnienia „wspólnego uzgodnienia”.
- Sąd nie zastosował prawidłowych kryteriów przy ocenie dowodów i niewłaściwie zastosował zasadę określoną przez orzecznictwo, wedle której zeznania sprzeczne z interesem osoby zeznającej powinny być co do zasady uznawane za szczególnie wiarygodne.
- Sąd niewłaściwie zastosował orzecznictwo dotyczące oceny i rozważenia dowodów stwierdzając, że zeznania pana M. są wiarygodne i mają wartość dowodową.
- Sąd niewłaściwie zastosował prawo w zakresie potwierdzenia odpowiedzi Fuji na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- Sąd nie uwzględnił ogólnego skutku popełnionych przez Komisję indywidualnych naruszeń praw Melco do obrony i do bycia wysłuchanym.
- Sąd naruszył prawo do obrony Melco, w szczególności domniemanie niewinności żądając, by Melco dowiodła zaistnienie faktu negatywnego celem wykazania, że nie dopuściła się naruszenia.
- Sąd naruszył domniemanie niewinności i niewłaściwie zastosował prawne zasady odmawiając uwzględnienia alternatywnego, logicznego wyjaśnienia.

Skarżąca podnosi również, że Sąd dopuścił się wielu poważnych błędów przy ocenie podnoszonego czasu trwania zarzucanego naruszenia:

- Sąd nie wykazał podnoszonego czasu trwania zarzucanego naruszenia w sposób wymagany prawem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Mercato San Severino (Italia) w dniu 26 września 2011 r. — *Ciro Di Donna* przeciwko *Società imballaggi metallici Salerno Srl (SIMSA)*

(Sprawa C-492/11)

(2011/C 347/25)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Mercato San Severino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: *Ciro Di Donna*

Strona pozwana: *Società imballaggi metallici Salerno Srl (SIMSA)*

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r. i przyjętej w Strasburgu w dniu 12 grudnia 2007 r., dyrektywa 2008/52/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych, zasada skutecznej ochrony sądowej będąca zasadą ogólną prawa Unii i ogólnie całokształt prawa Unii sprzeciwiają się wprowadzeniu w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej przepisów takich, jak przepisy wprowadzone we Włoszech na mocy dekretu ustawodawczego nr 28/2010 i rozporządzenia ministra nr 180/2010, zmienionego rozporządzeniem ministra nr 145/2011, w myśl których:

- w późniejszym postępowaniu sądowym sąd może wysnuć wnioski w zakresie dowodów w odniesieniu do strony, która nie uczestniczyła w obowiązkowym postępowaniu mediacyjnym bez uzasadnionej przyczyny;
- sąd ma obowiązek oddalić żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez stronę wygrywającą, która odrzuciła propozycję ugody, za okres następujący po jej sporządzeniu oraz obciążyć ją obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez stronę przegrywającą odnoszących się do tego samego okresu, jak również obowiązkiem dokonania wpłaty na rzecz Skarbu Państwa dodatkowej kwoty odpowiadającej wysokości już uiszczonych opłat (opłaty standardowej), jeżeli orzeczenie rozstrzygające sprawę wszczętą po sporządzeniu odrzuconej propozycji odpowiada w całości treści tej propozycji;

- ze względu na poważne i wyjątkowe przyczyny sąd może oddalić żądanie zwrotu kosztów poniesionych przez stronę wygrywającą w związku z koniecznością dla mediatora i wynagrodzeniem należnym biegłemu, nawet jeżeli orzeczenie kończące postępowanie nie odpowiada w całości treści propozycji;
- sąd ma obowiązek zasądzić dokonanie wpłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty odpowiadającej standardowej opłacie należnej za postępowanie sądowe przez stronę, która nie uczestniczyła w postępowaniu mediacyjnym bez uzasadnionej przyczyny;
- mediator ma prawo, a wręcz obowiązek, opracować propozycję ugody, również w przypadku braku porozumienia między stronami, a także w przypadku nieuczestniczenia stron w postępowaniu;
- okres, w ciągu którego należy zakończyć próby mediacji, może trwać do czterech miesięcy;
- po upływie czterech miesięcy od daty wszczęcia postępowania wniesienie pozwu możliwe będzie jedynie po uprzednim złożeniu w sekretariacie organizacji mediacyjnej protokołu o braku porozumienia, sporządzonego przez mediatora ze wskazaniem odrzuconej propozycji ugody;
- nie jest wykluczone, że może być prowadzonych wiele postępowań mediacyjnych — a czas dozwolony na zakończenie sporu ulegnie w konsekwencji wydłużeniu — w przypadkach, gdy zgodnie z prawem zostaną wniesione nowe żądania w trakcie tego samego postępowania, które w międzyczasie zostało wszczęte;
- koszt obligatoryjnego postępowania mediacyjnego stanowi co najmniej dwukrotność kosztów postępowania sądowego, którego wszczęciu postępowanie mediacyjne zamierza zapobiec; dysproporcja ta zwiększa się wykładniczo wraz ze wzrostem wartości przedmiotu sporu (koszty mediacji mogą przekroczyć nawet sześciokrotność kosztów postępowania sądowego) albo ze wzrostem jego złożoności (w tym przypadku niezbędne jest powołanie biegłego, którego wynagrodzenie obciąża strony postępowania. Biegły wspomaga mediatora w rozwiązywaniu sporów wymagających specjalnych kompetencji technicznych, przy czym sporządzona przez niego opinia lub udzielone przez niego informacje nie mogą zostać wykorzystane w późniejszym postępowaniu sądowym)?

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-141/07 United Technologies Corp. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 23 września 2011 r. przez United Technologies Corp.

(Sprawa C-493/11 P)

(2011/C 347/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: United Technologies Corp. (przedstawiciele: adwokat A Winckler, solicitor J. Temple Lang, adwokat C.J. Cook, adwokat D. Gerard)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- na podstawie informacji, jakimi dysponuje Trybunał, częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i obniżenie kwot grzywien w niej ustalonych lub, jeśli Trybunał uzna to za stosowne, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w zakresie właściwych okoliczności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania niniejszej instancji oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje w pierwszym zarzucie wnioski Sądu, jakoby Komisja słusznie przypisała jej odpowiedzialność za praktyki GTO i oddziałów Otis. Zarzut ten dzieli się na trzy części. W pierwszej części podnosi się uchybienie Sądu co do istoty w związku z tym, że podtrzymał on błędne kryteria prawne w zakresie obalenia domniemania odpowiedzialności wynikającego z 100 % udziału spółki dominującej w kapitale oddziału. W drugiej części podnosi się, że dokonana przez Sąd wykładnia kryteriów prawnych w zakresie obalenia domniemania odpowiedzialności narusza Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej. W trzeciej części wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia przy badaniu konkretnych, podnoszonych przez nią powodów obalenia domniemania odpowiedzialności.

Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia i naruszenia prawa, jakiego dopuścił się Sąd w związku z tym, że nie zbadał podniesionych przez wnoszącą odwołanie elementów zarzutu w przedmiocie naruszenia równego traktowania w porównaniu z MEC.